

Sundbyvester skoles 50 års jubilæum

Sundbyvester rimer på fester, lyder et mundheld fra gammel tid på Sundbyvester Skole, og virkelig har der gennem årene ved denne skole været ansat ualmindelig mange lærere med ikke alene pædagogiske, men også med store kunstneriske evner, som har sat kolorit på både dagligliv og fester til glæde og trivsel for hele skoletilværelsen. Traditionen tro havde voksne og børn den 31. august gennem musik, sang, dramatisk talent, digteriske evner, manuel færdighed og energi skabt en stilfuld, hjertelig, til tider tindrende humørfyldt ramme om den officielle højtidelighed, som markerede skolens 50 års jubilæum.

Da alle gæster var samlet i den flag- og blomstersmykkede gymnastiksal, bares skolens fane ind, og skoleinspektør Ove Rasmussen bød velkommen.

Rådmand Ib Kolbjørn var den første gratulant. Han mindedes skiftende tiders stigende og dalende børnetal og deraf følgende behov og form for skolebyggeri, betegnede Sundbyvester Skole som et imponerende bygningsværk, der blot ikke havde haft så prominent en plads at tage sig ud på som fætterten

Nyboder Skole. Skolens igangsætning ligner senere tiders skolestart. Bygningen stod ikke fuldt færdig til berammet tid, og derfor måtte den fuldføres efter små klassers påbegyndte skolegang. Til sidst placerede taleren bygningen som den uundværlige, helst så hensigtsmæssigt som muligt veludstyrede ramme omkring skolens mennesker. Og han adresserede en tak til disse mennesker, ikke mindst til dem, der dag for dag gør et omhyggeligt arbejde, der ikke falder i øjnene, men som mange elever mindes livet igennem.

Skoledirektør Thomsen Jensen følte sig af lejligheden inspireret til at tænke over omgang mellem mennesker før og nu. Under enevælden i »vi-alenevide-tiden« betød det enkelte menneske ikke meget, sagde han. Men i 1849 fik manden på gaden politisk medansvar, og respekten for mennesket steg. I 1915 fik også kvinder valgret, og medindflydelsen kom til at betyde højnelse af respekten for den enkelte. Disse fremskridt for demokrati og demokratisk tankegang overførtes til børnene, og en

vældig demokratisk udvikling har fundet sted i skolens verden inden for Sundbyvester Skoles eksistens-tid.

I opførelsesåret 1918 var skolen autoritær, og forældre kom kun på skolen, når de ville klage. Men 1934 dannedes de første forældreråd, som senere ændredes til skolenævn. I dag frier skolen bogstavelig talt til forældrene. Skolens verden er åben udadtil.

Skolens sidste demokratiske skud er elevrådene. Det er sagt, at nydannelsen er en narresut, og at skolen i virkeligheden ikke er demokratisk. Men gennem dybdeboring i demokratiets væsen kom skoledirektøren til modsat resultat. Demokrati betyder folkestyre, sagde han. D. v. s., at repræsentanter for befolkningen vedtager love, regler og bestemmelser, hvorefter administrationen må føre dem ud i livet ved at kræve respekt for den demokratiske forsamlings beslutninger. Inden for et demokratisk samfund skal der altså både føres kommando og herske disciplin. Demokratiet kræver en fast ledelse, fordi én har ansvaret. På skolen er det inspektøren, som skal kunne sige klart ja eller nej. Men han skal være smidig, kunne sige nej med venligt ansigt under skyldig hensyntagen til den andens værdighed. Og han skal have viden, for han skal kunne motivere sit nej. Lovgivning og administration er to sider af samme sag. Administrationen omfatter omgang mellem mennesker og viser sig i respekt for mennesket og i vort daglige syn på hinanden.

Det er en misforståelse, at elevrådet skal være en »kræve-ind-institution«. Men at voksne mennesker gør medlemmerne til præfekter, således at store elever banker de små, er lige så udemokratisk. Men som kontaktorgan er elevrådet nyttigt. Det skal høres. Vi skal argumentere med medlemmerne og dokumentere love og regler. Eleverne skal leve med, forstå og acceptere eller fremlægge deres syn på sagen, hvorved de måske kan ændre en afgørelse. Mange politiske forsamlinger høres på lignende måde om syn på forskellige sager, bl. a. skolenævn, hvorved der kan opnås stor indflydelse uden afgørelsesret. Hvis alle forskellige mennesker skal lave regler, ender alt i kaos og demokratisk selvmord. Men i et rigtigt administreret elevråd ligger en vældig fremtid. Forskellen på før og nu ligger for almindelige mennesker, som kun har med områder

at gøre, hvor reglerne skal administreres og efterleves, ikke i antagelsen, at i gamle dage herskede der strenghed, kommando og disciplin; det gør der ikke i dag. For strenghed, kommando og disciplin tilhører såvel fortid som nutid. Forskellen ligger i omgangstonen, argumentationen og respekten for medmennesket.

Til skoledirektørens lykønskning føjedes ønsket om fortsat trivsel og udvikling af et rigt demokratisk skoleliv på Sundbyvester Skole med forståelse af lovgivningsret, ledelsespligt og respekt for mennesker.

Lærerrådsformand Leif Rasmussen og skolenævnformand Volmer Larsen fremhævede Sundbyvester Skoles gode arbejdsklima og righoldige liv, og til sidst fremtryllede Ove Rasmussen som gammel amagerkaner, engang elev i daværende Skolen på Sundholm, nu Amagerbro skolen, i ord et gammelt Amagerbybillede med Amagerbønder i særprægede dragter, kørende tilbage fra torvet i hestevogne ad Amager Fælledvej. Vidt udsyn var der over den udstrakte fælled med feltartilleri og soldater. Og skolegangen foregik i en barak med egen indgang gennem et plankeværk. Et areal med skolehaver lå, hvor nu Sundbyvester Skole ligger, og udsigt var der til Sundholms vildrosehegn. En skønne dag forsvandt skolehaver, barak, udsigt og sol. Sundbyvester Skole blev bygget og kastede skygge over den ældre naboskole. Dengang syntes Ove Rasmussen ikke om den nye skole. Men følelser og indstilling ændredes, da Sundbyvester Skoles inspektør havnede i en lykkelig kammeratskabsatmosfære, hvor unge lærere stadig tog ved lære af ældre kolleger og desuden selv tilførte skolen meget godt, som senere gik i arv til nye generationer. Med tak for arv fra de gamle, tak til de unge, som fører de bedste traditioner videre, og tak til talere, gæster og børn udtalte Ove Rasmussen som sit personlige ønske for skolen, at den må fortsætte i den ånd og rytme, som man har fundet frem til.

Og så udbragtes et leve for den gamle skole. Hurraerne lød taktfast og kraftigt. Skoleorkesterets dirigent løftede taktstokken til et sidste inspirerende musikstykke. En formiddag fyldt med alvor og glæde var forbi. Den efterfølgende skoledag var det børnenes tur til at feste.

G. P.